

TEMPERANTIA

DEO ALTISSIMO ^{Quam} DUCE ET AUSPICE.
*Cum consensu & approbatione Amplissima Facult. Philosoph.
 in Celeberrimâ Patriâ Academiâ Aboënsi;*

Rectore Magnifico,

Admodum Reverendo & excellentissimo Viro,

DN. ÆSCHILLO PETRÆO,

S. S. Theol. Doctore Eximio, ejusdemq; Prof. primario, utriusq;
 Eccles. Aboënsis, nec non Numensis Pastore gravissimo,
 Meccenate & Patrono magno,

^{Et} Spectabili Facult. Philosoph. Decano

Reverendo & Praclarissimo Viro,

DN. M. NICOLAO LAUR: NYCOPENSE

Log. Poët. Profess. Publ. Excellent. Promotore ju-
 gi observantiâ honorando,

SUB PRÆSIDIO

Praclarissimi & Consultissimi Viri,

DN. M. MICHAELIS O. VVEXIONII,

Juris. Polit. & Hist. Profess. Publ. Celeberrimi, Promotoris
 sui gratâ memoria ætatem commemorandi,

*Pro Gradu in Philosophiâ, ejusdemq; privilegijs consequendâ,
 in Audit. Majori, horu solitis, publicè ventilandam proponit.*

MATTHIAS LAUR. ROTHUVIUS,

SMOL. Schol. Neo-Hels. Corrector.

Ad diem 23. Febr. Anni æræ Christianæ 1650.

Reverendissimo & Præcellentissimo Viro,

D. M. ISAACO ROTHOVIO,

Dioecesios Aboënsis Præsuli gravissimo; nec non Academia ibidem patriæ, Pro-cancellario amplissimo, Patruo, Patriæ Patrono æternâ veneratione suspiciendo,

U T E T

*Almodum Reverendis, Excellentissimis ac Præclarissimis
Viris ac Dominis,*

D. D. Professoribus & Patribus

Academicis, sicut & Consistorij Ecclesiastici ibidem,
Adfessoribus celeberrimis, *Mecœnatibus & Promotoribus* atatem venerandis.

Nec Non,

Piâ Eruditione Reverendo & Venerabili Viro,

D. JACOBO P. STOCHOLMENSIS,

Pastori in Ragui dignissimo, Socero suo Patris
instar colendissimo.

Simulatq;

*Reverendis, Clarissimis, Prudentissimis, Venerabilibus, Humanissimis atq; doctissimis Viris, Cognatis, Agnatis & Affinibus suis cæteris honoratissimis; tã hic in Fenningiâ,
quàm patriâ dilectâ degentibus.*

Inauguralem hanc Disputationem, in perpetuum infucatæ observantiæ, & grati animi *τενεσιν*, devote & humiliter.

Consecrat, dicat, dedicat & offert,

Auth. & Resp.

IN NOMINE JESU!
DISPUTATIONIS ETHICES
DE
TEMPERANTIA.

PROOEMIUM.

Cogitanti mihi, postquam favorabili & honorifica
Amplissima facult: Philos: vocationi, nec nō alio-
rum mihi faventium monitis paruerim atq; obsecun-
da verim, de materia aliqua, publicè, juxta laudabiliter
receptam, ex senore Academicarum constitutionum,
consuetudinem, contemplandā ac enodandā; commo-
dum sese obtulit, Nobilissima, utilissima & jucundissi-
ma, imò verbi divini Ministro cum primis, qui se: ali-
is virtutis facem praferre meritiò debeat, commendas-
tissima Temperantia. Quippe qua reliquarum ferme
omnium virtutum, non solum fundamentū est, sed &
servatrix ac custos fidelis. Hujus proinde naturam &
Essentiam, pro rudi Minerva, divinā suffultus gratiā,
brevissimis hīce positionibus saltem adumbrare & de-
lineare constitui, ut hāc occasione, mihi inctipsi de Tem-
perantiā exercendā, alijsq; seriò commendandā, perpe-
tuum exflare possit memoria documentum. Sit itaq;

Thes. I.

Dari Temperantiam, nemo rectè philosophantium
 unquam dubitavit aut iuvit inficias; quippe alios tem-
 perantius, alios intemperanter vivere, ipsa experientia quo-
 tidie docet. Num verò sit peculiaris aliqua virtus, à re-
 liquis specie distans, à non nemine dubitari potest. Ve-
 rum omnem de eo dubitandi ansam, facile amolietur
 genuina naturæ & Essentiæ ejusdè notitia atq; cognitio.
 Quam, quia optimè declarat *Definitio*, utpote, rem, quid
 sit explanans, eandem propterea cum *Nominalem* tum
Realem, adjectâ *Legitimâ Distributione*, apponere con-
 venit.

II. In nominis explicatione, offert se 1. vocis Tem-
 perantiæ Etymologia, à temperando deducta, notatio-
 ne ab effectis illustrata, quod voluptates & desideria vo-
 luptatum coerceat, frænet ac temperet, rectaq; rationis
 judicio easdem decenter subijciat. dicitur Græcis σωφρο-
 συνή quasi σωφροσύνην φρενὶ ἀφρογῆσιν, conservans ratio-
 nem vel prudentiam, quam intemperantia deijcit, de-
 struit atq; disturbat.

III. 2. Varia vocis temperantiæ acceptio, (quæ in-
 terdum ornatus, interdum verò vocum defectus gratiâ
 adhibetur) homonymiam parit, atq; sic errorum læpius
 ac confusioni satis fecunda Mater existit, accuratè igitur
 peniculanda venit; ne quis instar viatorum, à recto tra-
 mite, ductu ignis fatui, vel alius alicujus rei objectæ, aber-
 rantium, à virtutis tramite, eâdem deceptus aberret.

IV. Accipitur autem vox temperantiæ aliter 1. ra-
 tione subjecti 2. aliter ratione objecti sive *Materia circa*
 quam

quam. Subiectum est vel commune vel proprium: subiecti communis respectu, temperantia non hominibus tantum, verum etiam brutis animalibus non raro tribuitur. quomodo cicada temperantem dicimus, ut habet vulgatum: vivere rore instar cicadae. Et capitonem piscem, omnium piscium temperantissimum scribunt naturales historici. Nec non Ælian: Aquila temperantiā laudat, quod sitim ferre possit, nec pulvere se more aliarum avium volutet.

Lib. 1. Cap. 6. Quæ subiecti acceptio, nostro instituto latior & inconvenientior est. Respectu autem subiecti ad æquati & proprii, temperantia soli homini tribuitur, de qua etiam subiecti acceptione, impræsentiarum agendum.

V. *Ratione igitur objecti sive materia circa quam, tripliciter accipitur vox temperantiæ 1. Generalissimè & famosè, prout quamlibet virtutem & affectuum moderationem denotat, quæ Platoni in charm: Stobæo. serm. 5 & Cic. Lib. 2. & 3. de Finib; bonorum, familiaris est, conf. Cic. Lib. 3. Tusculanarū quæst: Ubi temperantiam ait esse moderationem omnium in homine commotionum. videtis etiam Hied, phil. Moral. part. 2. de temp. pag. 300. 2. Specialius, prout quasvis virtutes complectitur, Corporeas voluptates ad mediocritatem revocantes, unde Plutarch. lib. 7. sympos. quæst. asseverat non modò peccari contra temperantiam voluptatibus, gustu, tactu & olfactu perceptis, sed etiam illis, quæ oculis & auribus sese ingerunt. Quæ acceptio, quamvis in totum non reiciatur, præsentī tamen instituto & tractationi, propria non est. 3. specialissimè autem & propriè accipitur à philosopho, pro virtute, quæ voluptates & dolores ex gustu ac tactu provenientes moderatur atq; refranat.*

VI. *s. Synonymia* siue vocis æquipollentia si attendatur, æquipollere quodammodo deprehendemus has voces latinas: temperantiam, frugalitatem, abstinentioniam & sobrietatem; sicut & Svecanas: *âtherhåld/ nycterheet/ mås teligheet*; nihilominus tamen differre ut latius & strictius, genus & speciem, ultrò fatendum.

VII. Atq; ita his, quæ ad *Nominis declarationem* facere videbantur, obiter & pro re natâ, præmissis ac enodatis, rectâ fiet progressus ad *Temperantiæ Definitionem Realem*, quæ talis esto:

VIII. *Temperantia est virtus moralis, debitum servans modum in expetendis, & fugiendis voluptatibus, quæ gustu ac tactu percipiuntur.*

IX. Definitio hæc resolvitur in I. Genus 2. Differentiam Specificam.

X. I. Genus Temperantiæ, rectè virtutem, eamq; moralem constitui, ita probatur: præsupposito quòd temperantia non sit substantia, cujus est per se subsistere & sustinere accidentia, quod de temperantiâ vix dici potest, ad classem igitur accidentium referenda erit. Cumq; accidentium alia sint absoluta, alia respectiva, ad alterutram earum classium referri omninò debet. Respectivum autem accidens, qualis relatio, non est. Relata enim non tantùm constant, prout Ramus rectè dicit, sed etiam definiuntur è mutuâ alterius, relationis puta propriè sic dictæ, affectione. Relinquitur proinde eam esse accidens absolutum. Non autem est quantitas, cum nemo per Temperantiam, propriè loquendo, quantus reddatur. Erit igitur demùm qualitas, & potissimùm quia secundùm hanc ipsam temperans rectè qualis dicitur. Hæc

verò

verò siquidem habet quatuor species, ad nullam earum nisi solam habitus, referri concluditur, quò etiam virtutes reliquæ, tam intellectuales quàm morales, inter quas est temperantia, rectè referuntur. Atq; sic definitum & genus definitionis, sunt in eodem prædicamento, quod regula bonæ definitionis mandat.

XI. 2. *Differentia specifica petitur ab objecto 1. interno 2. Externo. Internum Objectum primum sunt desideria & cupiditates voluptatum, circa quas domandas, temperantia occupatur. Secundarium verò etiam dolores ex denegatâ voluptate orti, dici possunt.* Neq; tamen, idem est cum fortitudine; etiam si fortitudo versetur etiam circa dolorem, sed aliunde, nimirum ἐν τῇ παύσει τῶν λυπηρῶν ex præsentia rei molestæ ortum. Temperantia autem ἐν τῇ ἀποσει τῶν ἡδυνῶν, id est, cū nobis non obtingunt res jucundæ. 3. Eth. cap. II. Unde patet versari fortitudinem circa dolores magno ac forti animo sustinendos positivè, per se & primario: temperantiam verò circa eosdem privativè, per accidens & secundario. 2. Externum verò objectum sunt ipsæ voluptates ex gustu & tactu profluentes, circa quas temperantia primario occupata esse cernitur.

XII. Porro cum circa voluptates primario versetur temperantia, sciendum est easdem alias esse animi, alias corporis. Circa animi voluptates non versari temperantiam dispalescit ex eo, quia non sunt excessu vitiosæ, sed quò majores illæ fuerint, eò meliores. Nec animi voluptatibus dediti, propriè temperantes vel intemperantes exinde dici possunt.

XIII. *Corporis autem voluptates* proprium temperantia: obiectum statuuntur, Neq; tamen omnes, sed solum illa:, quæ ex tactu ac gustu oriuntur, quales in alimenti & veneris usu consistunt, nobisq; cum bestiis sunt communes, quatenus per se & directe circa illas peccatur.

XIV. Neq; adhuc circa omnes voluptates ex tactu profluentes versatur temperantia, quædam enim frictionibus & unctionibus corporum percipiuntur, quæ liberales dicuntur, itaq; honestæ ac licitæ. Hinc à Medicis multum celebrantur, eandemq; ferè cū exercitio corporis vim habere adstruuntur. Quippe quæ debito modo adhibita ac usurpata, robur vitale excitant, modicam calefactionem ac restrictionem adferunt, nec non alimenti distributionem & nutritionem faciliorem ac promptiorem reddunt.

XV. Advertendum præterea, *voluptatem gulæ & veneris esse vel Communem Vel propriam. Communis, specierum earundemq; judicivduorum conservacionem* per se intendit, quæ aliàs naturalis dicitur, cum ejus appetitio in ipsâ naturâ, cuiq; rei sentienti à Deo indita sit, teste Epiphan lib. 1. Tom. 3. hæret. 45. Unde constat neq; appetitionem cibi & potus, sicut nec concupiscentia:, quæ in casto conjugio spectatur, per se malam esse, cum primario in eadem bonus finis reverà intendatur.

XVI. *Propria verò siue accersita est*, quâ homo non tenetur naturâ, sed in quam pravâ inclinatione vel assuefactione, ceu cæco naturalis morbi impetu, præcipiti cursu, temerè ruit, qualis fertur in certum cibum aut potum, certamve personam cum quâ Venus illicitè exercetur.

XVII.

XVII. In generalibus idcirco & communibus ratione objecti, vitium per se committi non potest, nisi respectu quantitatis vel qualitatis mediocritatem transilientis. In specialibus & proprijs tactus voluptatibus, sapius peccatur. 1. simpliciter in se licita, illicite desiderando & cupiendo. 2. alio modo quam oportuit in se alias licita, illicite applicando. Exemplo sit Davidis adulterium 2. Sam. II.

XVIII. Notandum insuper est, sicut circa interiores sensus temperantiam occupari assertu est inconveniens; ita neq; ad exteriores has sensus species, ceu sunt visus, auditus, & olfactus per se & directe accommodandam asseveratur. Quis enim ex oblectatione picturarum, auditione sonus jucundi instrumenti Musici, odoratuve bene fragrantium aromatum temperans dicendus sit? praesertim quia circa ejusmodi per se & directe non delinquitur. Quatenus tamen turpitudinis aliqua aut representatio, aut instigatio sive accensio elicitur, ad voluptantes ex illis ortas temperantiam per accidens quoq; dirigi ac ferri manifestum est.

XIX. Deniq; sicut effectus temperantiae dupliciter relucet in objectis, ita etiam duplici ratione attendi potest vel respectu animi, vel corporis. Respectu animi, est conservatio ingenii, memoriae, judicii & prudentiae. Imò promptitudinis & alacritatis in exercendis alijs virtutibus, & exequendis divinitus cuiq; demandatis officij partibus. Respectu vero Corporis, sunt sanitas, pulchritudo & vigor membrorum. &c. In expetendis proinde ac perfruendis corporis voluptatibus, habenda est cum primis honestas, valetudinis, temperamenti, existimationis, loci, temporis, aliarumq; circumstantiarum, diligens ratio.

XX. Opposita quod attinet, Temperantiae opponi-

rur' intemperantia, quæ est vitium citra defectum, quasvis voluptates in gustu & tactu positas, nullâ honestatis ratione habitâ expetens, omnemq; molestiam ex harum voluptatum absentia exortam, declinans ac fugiens. Appellatur vitium hoc in excessu, ἀκολασία, ab ἀ privativo & κολάζω, coërceo vel punio, compositum, sumptâ similitudine à pueris malè educatis, quòd eorum nondum coërceita, inhibita & refranata sit Petulantia, item ἀσορία sive inordinatio. In defectu v. dicitur ἀναιδύσια sive stupiditas, omnes honestas etiam necessarias voluptates spernens. Talis fuit in Diogene Cynico, qui omnes mulieres suspensas voluit. Ejusdem etiam amentia scelerisq; socij esse statuuntur, non tantum moderni Eremitæ & Monachi, verum etiam inter nos, licitas voluptates quicumq; aspernâtur & temerè averfantur.

XXI. Ex diversitate objecti, sive materiæ circa quam, diversæ quoq; resultant temperantiæ species. Ut pote *Frugalitas* & *castitas*.

XXII. *Frugalitas* est temperantia in gulâ moderandâ, quâ cibi & potus tantâ portione quis utitur, quantâ ad sui conservationem natura opus habet.

XXIII. Dividitur frugalitas, ratione duplicis objecti, in abstinentiam & sobrietatem.

XXIV. Abstinentia est frugalitas, modum in cibis sumendis, rectæ rationi & naturæ cujusq; convenientem tenens.

XXV. Notandum proinde est, modum, ratione virium caloris naturalis & constitutionis corporum, cuiq; esse à naturâ determinatum. Neq; enim tantum cibi pygmao decernendum quantum giganti &c. In quam sententiam venustè & eleganter Seneca: Major sum, ait, & ad

*maiora genitur, quàm ut sim mancipium mei corporis quod equis-
dem non aliter aspicio, quàm vinculum meæ libertati circumdas-
tum.* Cum igitur non omnibus eadem corporis sta-
tura, idem temperamentum, vel eadem caloris vis & ef-
ficacia sit; ut jam missum faciam, quòd nec omnes æ-
qualiter laborent, relinquitur ergo copiosiori, unum al-
tero victu uti posse, citra læsionem frugalitatis & ab-
stinentiæ.

XXVI. Abstinentiæ insuper extrema vel *in excessu*
sunt, vel defectu: In excessu, voracitas, ingluvies & eda-
citas, consistens vel in nimia quantitate, electione sua-
vium præ salubribus, intempestivâ commestione, vel
etiam more canum & luporum festinatione. Quæ
communi omnium & physicorum & Medicorum sene-
tentiâ, origo & Mater multorum in homine morborum
existere solet: peculiarem tamen ciborum delectum ha-
bendû in Novo Testamento, ut in V. Christiana libertas
& mandati destitutio, vetant. vide. Matth. 15. 10. Act. 10.
15. conf. coll. 2. 16. 1. cor. 10. 25. Plura vide apud
Dith. lib. 3. syst. Eth. exercit. 3. sect 4. Discept. 2.
& alios. In Defectu verò nimia abstinencia à cibo, cum
corpori necessarium alimentum denegatur.

XXVII: *Sobrietas est frugalitas, in assumendo*
potum, modum servans. Huic opponitur *in excessu*
bibacitas. Ebrietas sive Ebriositas, ubi tam strenuè po-
tatur, ut neq; pes, neq; manus aut etiam mens officio suo
rectè perfungantur, appellatur aliàs hæc *Ebrietas madida*, &
cyclopica ingluvies, quam & honestas, & recta ratio,
sicut etiam sanctissimū Dei verbum extremè aversatur
& damnant, vide Esa. 5. 11. & 23. Luc. 21. 34. Eph. 5. 18.
Gal. 5. 21. &c. confer. August. ad sacr. virgin. *Ebrietas*

est flagitiorum omnium mater, culpammq; materias
radix criminum, origo vitiorum, turbatio capitis, sub-
versio sensus, tempestas linguae, procella corporis,
nausfragium castitatis amissio temporis, infamia vo-
luntaria, ignominiosus langvor, turpitudine morum, de-
decus vitae, honestatis infamia, anima corruptela. Et
alibi idem in quodam sermone: Ebrietas est blandus
Daemon, dulce venenum, suave peccatum, quam qui
facit, peccatum non facit, sed totus est peccatum.

XXVIII. Concediturverò poculum, 1. *Necessitatis*,
sicut etiam 2. *Hilaritatis*, tanquā tempore congruo in labo-
rum condimentum, & refectionem corporis, adhibitum.
Nec non 3. *sanitatis* sicut ex verbo Dei & sanctorū exem-
plis manifestum esse potest. Gen. 43. psal. 104. conf:
Syr. 31. v. 35. & seqq. Timotheo quod; cōcedit Paulo
ad sanitatem tuendam modicum vini usum. 1. Timothi.
5. 23. *supernaturalis autem Ebrietas, qua vel bona*, prout ac-
cipitur pro spiritali, ex verbo Dei conceptā latitiā, vel
mala prout accipitur vel pro stultitiā, imprudentia vel per-
turbatione animi, hujus loci non est. videatur Excell præ-
sidis coll, Eth. Disp. 9. à quæst. 20. ad 28. confer
fasc. quæst. Eth. sect. 2. Membr. 5. quæst. ult. Adde Dith.
exercit. 3. De Temp. sect. 4. Disquisit. 4.

XXIX. *In Defectu peccatur*, nimia abstinentiā à po-
tu, quod vitium nostro seculo rarum est. Notetur ta-
men pro vitio non reputandum, si aliquibus, naturā
aut morbo aut etiam coactione, planē à potu abstinere
contingat.

XXX. *Castitas est Temperantia qua docet mo-
dum*

*dum tenere circa venerem licitam, & prorsus aversa
ri illicitam.*

XXXI. Castitati in excessu officiuntur libido, spurcicies, impudicitia & salacitas, Lascivia oculorum, impuri & obsceni sermones, & malæ confabulationes, quæ mores probos corrumpunt; lascivia circa amplexus, oscula, incestu &c. Itē abusu seminis. Exemplo onan, adulteria simplicia & composita, scortatio, incestus, sodomia, bestialitas, &c. Nec non contra huius virtutis præscriptum impingunt inordinati & impuri affectus ac cogitata de quibus Christus Matth. 5. & 15. capp.

XXXII. Habent verò hæc, & his similes libidinis & impudicitia species, fomitem interius moventem depravata n carnem seu naturam; Exteriùs verò Diabolum & occasiones. Deum proinde mentem castissimam serio & devotè invocemus, Divinumq; ejus auxilium cordiculis imploremus, carnis & Satanæ suggestionibus, precibus & jejunio, ut principiis obstari possit, piè occurramus, à luxu etiam & ebriositate, tanquam omnium malorum scaturigine ac lernâ profundissimâ ac periculossimâ diligenter caveamus nec non Divinitus cuiq; conceditis & demandatis officiis & vocationis partibus attendamus, & à tentatione, cum Deo bono, Immunes evadamus juxta illud.

Ores, Sancta legas, jejunes otia vites,

Si servare voles corpora casta Deo.

Cogitentur insuper pravae libidinis ac flammæ periculosa effecta, ceu sunt ignominia, morbi varij, pænæ temporariae & æternales, de quibus tam sacra quàm profana historia abundè testatur, impœnitentibus aliquando superventura.

XXXIII. Atq; hæc fuere notabiliores vitiorum species, castitati in excessu officientes, cum eorundem remedijs, Virtuti autem huic in Defectu licet rariùs, evenit licetæ & honestæ veneris detestatio.

XXXIV. *Castitas Est, vel Virginalis*, quâ omnibus illicitis cupiditatibus nuncium mittitur. *vel conjugalis*, quâ in casto conjugio, thorus immaculatus servatur. *Vel vidualis*, quâ viduus vel vidua omnes illicitos amores fugit.

Atq; tantùm pro instituti ratione de Temperantiâ dicta sufficiant. Ueberiora qui desiderat, ex Eth. & sacrâ Theologiâ haurire potest. *Deum castissimam mentem Devotis suspirijs supplex veneror, ut ab omni inordinato affectu & effectu, clementer nos conservet ac custodiat, ut sobriè & castè vivendo, nō solū Deo castissimæ menti placeamus; verum etiam sanctis ac castis ejus Angelis conformes aliquando reddamur, atq; sic eundem Deum teroptimum maximum mentem omnium castissimam, sobriâ castitate, ac castâ sobrietate in nunquam finiendâ ac determinandâ seculorum seculorum Casti collaudemus ac celebremus! Amen.*

Corollaria.

- I.
Quatuor sunt genera causarum apud Rhetores.
2. Ramea pronunciandi ratio apud Græcos præfertur Aristotelicæ.
3. Non

3. Non ineptè constitutæ sunt apud Græcos
Declinationes ac conjugationes contrariorum.

4. Memoriam Dei inter pocula, haustu recolere quodammodo est tolerabile.

5. Triplex est character dicendi.

Venerabili ac Præstantissimo Viro,

DN. MATTHIÆ RO-
THOVIO, Philosoph. Candidato me-
ritissimo, amico plurimum colendo,

R*Em non Personam modò me laudare jubebas,
Et Literis & Moribus*

*Clare Vir, Aonidum Clarissima Portio; laudo
Substantiam non Accidens:*

MATTHIAM celebros, celebrantem voce suavi
Scriptorve TEMPERANTIAM.

*La, cape promeritos jam dudum letus honores;
Place DEO & mortalibus.*

Ex animo Lmq;

gratubatur *La*

SAMUEL G. Harrison

M 4.

M Agnum delictum Eusebia Rotovius alte **R**,
A nchora virtutum est: similis virtutibus alt **O**
T u titulo ve micare studes, velut arte corusca **T**
H ic tuus in theatrum Discursus missus ab astr **O**:
I ngenio ipse doces cultus, ut, Virtutis amict **V**
A ccingare pio, possitq; CUPIDO domar **I**.
S ic vixisse juvat! Sic, sic bene carpere fruct **U**
Musarum niveas devoto pectore gemma **S**.

D. MATHIAS ROTOVIUS RECTOR,
CANDIDATUS EXCELLENs.

Per Anagram.

VIRTUTIS ES DOCTOR, EX HAC,
MUNERA CANDIDA TOLLES.

ROTOVI soboles Divina Pallados, alia
 Eusebia & Sophia deliciosa Venus;

Est virtus placuisse bonis, placuisse JEHOVÆ;
 Ipse utrinq; places, qui facienda doces.

VIRTUTIS DOCTOR tu ES, dum rimaris ocello
VIRTUTEM vigili: **M**UNERA larga ferēs,
Euge! EX HAC, lucro, mox **C**ANDIDA **M**U
NERA TOLLES.

Digna Trophæa simul, Pieridumq; bona!

Ita ex sincero cordis affectu, Eruditione,

Pietatē, & Virtute jugiter conspicuo Viro,

Dn. RESPONENTI Philos:

Candidato meritissimo & Thesuro pro-

pugnatori dexterrimo; Amico suo pl. hoc

norando, gratulabundus secinit;

ABRAHAMUS G. THAUVONIUS

Phys. & Bot. P. P.